

КНИГА ПРОРОКА ОСІЇ.

¹ Слово Господнє, що надійшло до Осії Беерієнка в часах Юдейських царів Озії, Йоатама, Ахаза й Езекії та за днів Ізраїльського царя Еробоама Йоасенка.

² Початок слова Господнього до Осії. І сказав Господь Осії: Ййди, возьми за себе жену-блудницю, та й мати меш діти блудні; бо вельми блудує ся земля, покинувши Господа.

³ І пійшов він та й узяв Гомеру Диблаїмівну; й завагоніла вона та й уродила йому сина.

⁴ І сказав йому Господь: Назви його Езреель (насінне Боже); не задовгий бо час навідаю я карою за кров Езреелеву дом Егуїв і зроблю кінець царюванню дому Ізрайлевого,

⁵ І станеться того дня, що поломлю лука Ізрайлевого на Езреель-долинї.

⁶ І завагоніла вона вдруге, та й уродила дочку; й повелїв йому: Назви її Лорухама (непомилувана); бо я вже не буду милуватись над домом Ізрайлевим, щоб прощати йому.

⁷ Дом же Юдин помилую й спасу їх у Господї Бозї їх, спасу їх не луком, ні мечем, ні боем, ні кіньми й їздецями.

⁸ Як же вона одлучила Лорухаму, завагоніла й вродила сина.

⁹ І сказав (Господь): Назви його Лоаммій (не мій нарід); ви бо не мій люд, а я не ваш.

¹⁰ Та все ж таки буде синів Ізрайлевих стілько, як піску морського, що не мож його ні переміряти, ні перелїчити, й там, де їм говорено: ви не мій люд, звати муть їх синами живого Бога.

¹¹ І зійдуться сини Юдині й сини Ізрайлеві до купи й настановлять над собою одного головою та й вийдуть із землі неволі; день бо Езреелів великий.

2

¹ Говоріть братам вашим: Мій народе, а сестрам вашим: Помилувана.

² Позивайтесь із матіррю вашою, позивайтесь; бо вона не жена мені, я їй не муж; нехай вона віддалить блуд від лиця свого, й перелюбство від грудей своїх,

³ Щоб її не роздяг я до нага, й не зробив такою, як була в день уродин своїх; щоб не вчинив її пустинею, не обернув у землю суху та не заморив спрагою.

⁴ І дітей її я не помилую, бо вони діти блудницькі.

⁵ Бо мати їх блудувала, соромом окривала себе та, що їх почала; бо казала: Пійду за полюбовниками моїми; вони ж дають мені хліб і воду й вовну й лен, оливу й напій.

⁶ Тим же то їй терниною стежку закидаю, — плотом загороджу, й не знайде вона стежок своїх.

⁷ Пожене слідом за полюбовниками своїми, та їх не здогонить і буде їх шукати, але їх не знайде; а тоді скаже: Пійду, вернуся до мого першого мужа; тоді бо краще було мені, ніж тепер.

⁸ Так, вона не знала, що се я, — я давав їй і хліб і вино й олію; що вистачав їй срібло й золото, з чого вони робили собі Баала.

⁹ За те ж я возьму назад хліб мій в його часі, і вино в його порі; відберу вовну й лен мій, чим вона свою наготу прикриває.

¹⁰ А так відкрию сором її перед очима полюбовників її, і ніхто не вирве її із руки в мене.

¹¹ Її втіхам кінець положу, й сьвятим її й новим місяцям її й суботам її та й усім сьвяточним часам її.

12 І попустошу в неї сади виноградні й фіговину, що про них вона мовляла: се в мене подарунки, що полюбовники мої мені дарували; все те оберну я в ліс; польові звіри живитись муть ними.

13 Я скараю її за весь час, що вона Баалам служила, їм кадило палила, а нарядившись в намисти та ланцюжки, за полюбовниками своїми ходила, про мене ж забула, говорить Господь.

14 Та ось, і я заману її в пустиню до себе, й буду їй до серця промовляти.

15 І верну їй звідти виноградники її, й долина Ахор (сумна) буде їй дверима до надії, і співати ме знов, як у своїх молодощах, як тоді, коли виходила з землі Єгипецької.

16 І буде так із того часу, говорить Господь, що мене ти звати меш „чоловіче мій,“ а не звати меш „Баале“ (пане мій).

17 І викину з уст її імена Баалів, та й не буде вже більше згадувати назви їх.

18 І вчиню тоді вмову задля них із звірми польовими, з птаством під небом і всім тим, що човгає по землі; й закину луки та мечі й війну з землі, й дам їм жити безпечно.

19 Я одружу тебе зо мною на віки, одружу тебе в справедливості й суді, в ласкавості й милосердю,

20 Одружу тебе зо мною в вірності, й спізнаєш, що я — Господь.

21 І буде того часу: я вислухаю, говорить Господь, вислухаю небо, а воно вислухає землю,

22 Земля ж вислухає збіже, вино й оливу; а сї вислухають Езрееля.

23 І я посію його на землі про себе, й помилую Непомилувану, й скажу Немій-людові: Ти — мій люд, а він скаже: Ти — мій Бог!

3

¹ І сказав мені Господь: Йди ще, полюби таку, що її чоловік любить, а вона перелюбкує, так само, як се Господь любить синів Ізрайлевих, а вони до інших богів прихиляються й смакують виноградні скірочки (лупинки).

² І купив я собі її за п'ятнайцять срібних грошей та за один гомер і пів гомера ячменю.

³ І сказав їй: Довгий час сидіти й ждати меш мене, не блудуючи з другим; таким же й я буду до тебе.

⁴ Бо довгий час седіти муть і сини Ізрайлеві без царя й без старшини, без жертви й без жертівника й без ефоду й терафиму.

⁵ Аж потім обернуться сини Ізрайлеві, та шукати муть Господа, Бога свого, й Давида, царя свого, й будуть у страху стояти перед Господом і ласкою його — в останні дні.

4

¹ Слухайте слово Господне, Ізраїльські діти! бо (готовий) суд у Господа з осадниками сієї землі; нема бо ні правди, ні милосердя, ані знання Бога на землі.

² Лихословство й лож, душогубство й крадежі та перелюбство розширилися вельми, а пролив крові йде за проливом крові.

³ Тим то заплаче ся земля, і вмлївати муть усі, що на ній живуть, разом із звір'ями в полі й птаством під небом, ба й риба у морі загине.

⁴ Та ще й не докоряй ніхто, не гудь ніхто другого! твій нарід (сподуфалий) — як той, що з св'ященником до сварки стає.

⁵ Сам ти вдень упадеш, а вночі й пророк твій, та й матір твою погублю.

⁶ А вигублений буде нарід мій за незнання (закону); та як ти відкинув знання, так і я відкину тебе од сьвященничої служби передо мною; та як ти забув про закон Бога твого, так і я забуду про дітей твоїх.

⁷ Чим більше їх намножуєш, тим більше й грішать вони проти мене; за те ж я честь їх оберну в безчесть.

⁸ Харч добувають вони з гріхів мого люду, й до беззаконності його змагає душа їх.

⁹ Тим же то — що буде з народом, те й з сьвященником; скараю його після доріг його, й заплачу йому після вчинків його.

¹⁰ Будуть їсти, та й ситі не будуть, будуть блудувати, та й не намножаться, бо покинули службу Господеві.

¹¹ Блуд і вино та напої відбирають у них розум.

¹² Люд мій питається в дерева свого, й палиця його дає відповідь йому; дух бо блудництва завів їх на безпуття, й, блудуючи, одступили вони од Бога свого.

¹³ По верховинах приносять вони жертви, по узгіррях палять кадило під дубом, тополею й терebinтом, бо вони принадну тїнь собою дають; тим то й розпустують дочки ваші й перелюбкують молодиці ваші.

¹⁴ Та я й не гадаю карати дочок ваших, що вони розпустують, ані жінок ваших, що вони блудують, ви ж бо самі побіч нетрібок та розпустників приносите жертви, а нетямущий нарід помирає.

¹⁵ Коли вже ти, Ізраїлю, блудуєш, то нехай би хоч ти, Юдо, не грішив; ой не ходіте в Галгал, не йдіть у Бет-Авен, та й не кленітесь: Як жив Господь.

¹⁶ Бо Ізраїль — упиряка, як дурна корова; то ж чи може тепер Господь пасти їх, як овець, по лугах широких?

¹⁷ Застряв Ефраїм у віру ідолську; — понехай його!

18 Гіркі їх упої, блудництву вони зовсім оддалились; та й князі їх любуються в мерзотах.

19 Вхопите їх буря на крила свої; за жертви їх стид їх окриє.

5

1 Слухайте се ви, сьвященники, вважай, доме Ізраїлів, та й ти, доме царський, прихили ухо; на вас бо настане суд, за те, що ви були западнею (людові) в Масифі, неначе сїттю, що на Таворі заставляють.

2 Глибоко загрязли ви в розпусті, та я провчу всіх їх.

3 Знаю я Ефраїма, та й Ізраїль не втаєний від мене; ти бо, Ефраїме, блудуєш, а Ізраїль опоганив себе.

4 Ледарство їх не дає їм до Бога вернутись, бо потяг до блудництва в серці в них, про Господа Бога, — не хочять знати.

5 Та гординя Ізраїля буде в їх таки очах впокорена; і Ефраїм і Ізраїль упадуть задля безбожності своєї, а з ними впаде і Юда.

6 Прийдуть вони з вівцями своїми й назимками (жертвними) шукати Господа, та його не знайдуть; він ухилився від них.

7 Господеві вони віру зломали, тим що чужих (йому) дітей наплодили; тепер же кожний новий місяць буде їх (карами) пожерати разом із їх майном.

8 Затрубіте рогом у Гиві, трубою у Рамі, дайте гасло в Бет-Авені: позад тебе (ворог), Бенямине!

9 Ефраїм стане пусткою в день кари; поколінням Ізраїлевим се — я сповістив!

10 Юдина старшина похожа на тих, що пересувають межі; вилию на них гнів мій, як воду.

11 Потопчуть Ефраїма, побитого судом; він бо вподобав ходити за марнотами.

12 Як міль поточу Ефраїма, буду червом Юдиному дому.

13 І почує Ефраїм свою неміч, Юда — біль своєї рани, і піjde Ефраїм до Ассура, пошле до царя Ярева, та він не зможе вилічити вас, не загоїть рану.

14 Я бо, як лев, на Ефраїма, як левчук на дом Юдин; пірву, понесу й піjду, — ніхто не врятує.

15 Піjду, вернись на моє місце, аж доки вони не признаються до своєї провини й не стануть лица мого шукати.

6

1 В злиднях своїх будуть вони з досвітку шукати мене й говорити: Ой вернімось до Господа, він бо вдарив, та він і загоїть, він поранив, і сам рани перевяже.

2 У два дні нас оживить, третього дня — на ноги поставить, і жити будемо перед лицем у нього.

3 Ми спізнаємо його; будемо намагатись (що-раз лучше) пізнавати Господа; він же явиться ранньою зорею, і прийде до нас, мов той пізний дощ, що скроплює землю.

4 Та що ж я вчиню тобі, Ефраїме? що вчиню тобі, Юдо? Та ж чеснота ваша, мов та мрака порання, мов роса, що скоро зникає!

5 Тим то я побивав їх через пророків, картав їх словами з уст моїх, і мій суд виднів, наче сьвітло.

6 Я бо милості хочу, не жертви, а знання Бога любійше мені над всепалення.

7 А вони, так само, як Адам, поламали вмову зо мною і зрадили мене.

8 Галаад — стався містом безбожників, обризьканим кровю.

9 Як в степу розбишаки чигають на людей, так ватага сьвященників вбиває подорожних і творить гидоти.

10 Ув Ізраїля я виджу страшні речі, там блудництво в Ефраїма, тут опоганився Ізраїль.

11 І тобі, Юдо, назначене жниво, як я одкличу полонь народу мого.

7

1 Коли я почав лічити-оздоровляти Ізраїля, виявилась неправедність Ефраїмова й лиходійство Самарії; і ось, влазить злодій, а розбишака рабує по улицах.

2 Вони й не здогадуються в серцях своїх, що я про їх ледарство знаю; і так тепер намножились і обгорнули їх ледарства їх, а всі вони перед лицем у мене.

3 Лиходійством своїм звеселяють вони царя, оманами своїми — князів.

4 Всі вони палають перелюбством, як піч, розпалена пекарем, що не підкладає дров, як замісить тісто й воно вкисне.

5 День царський у нас! князі розгорячились до впаду вином, а царь простягає руку свою до висьмівників.

6 Зрада запалює їх серце, як піч; пекарь їх спить всю ніч, а вранці горить вона палаючим огнем.

7 Всі вони, мов ті розпалені печі, палають; та й своїх суддів глитають; падає царь за царем, не озвавшись до мене.

8 Ефраїм перемішався з народами чужими; Ефраїм, мов паляниця, не обертана (на жару), спалився.

9 Поїдають його силу чужоземці, а йому про те й байдуже, вже посивіло й волоссе, він же й не бачить.

10 Гордощі Ізраїля понизені в їх таки очах, а таки вони не обернулись до Господа, Бога свого й не шукали його.

11 Ефраїм — немов той голуб безглуздий; кличе Єгиптян, йде в Ассирию.

12 Та коли вони туди пйдуть, закину я на них сіть мою; мов те птаство піднебесне, я їх половлю-повалю, та й скараю, як се чула їх громада.

13 Горе їм, що вони відхилились зпід руки моєї; загибок їм, що так зрадливо відцурались від мене! Я рятував їх, вони ж неправду говорили проти мене.

14 Не обертались усїм серцем своїм до мене, коли голосили на постелях своїх; горнутья до хліба й вина, а від мене далеко відходять.

15 Я навчав їх, скріпляв у них руки, а вони придумували ворохобню проти мене.

16 Вони обертались, та не до Всевишнього, поробились — як той лук несправний; поляжуть від меча князі їх за язик свій гордий; се буде насміхом над ними в землі Єгипецькій.

8

1 Приложи трубу до уст твоїх! Як орел (налетять) на дом Господень за те, що вони поломали вмову зо мною, і переступили закон мій!

2 Покликати муть до мене: Боже мій! ми ж тебе знаємо, ми — Ізраїль!

3 Ні! відкинув Ізраїль добро, то ж ворог буде вганяти за ним.

4 Ви без мене поставляли царів над собою; обирали собі князів, мене не питавши; а з срібла свого та з золота свого собі боввани робили: ось, ізза чого погибель!

5 Покинув тебе, Самаріє, телець твій! запалав гнів мій на них; доки ж не зможуть вони очиститись?

6 Бо й той (ідол) — діло Ізраїля. Ремесник уробив його, як же йому бути Богом? в куски розпадеться

бик Самарийський!

⁷ Сіяли вони вітра, так жати муть бурю: колоса на стеблі в нього не буде, не дасть муки зерно, а хоч би й дало, то чужі з'їдять,

⁸ З'їдять і самого Ізраїля; і будуть вони у чужоземців за пусту посудину.

⁹ Вони пішли до Асура, мов той дикий осел, що пустопаш блукає: Ефраїм купував прихильність подарунками.

¹⁰ Та хоч вони й посилали чужинцям данини, то, наколи я зберу їх до купи, почнуть вони впадати під тягарем царя над князями.

¹¹ Много жертівників про гріх Ефраїм спорудив, та й на (кару за) гріх йому ті жертівники вийшли.

¹² Важні я йому написав закони, та вони, мов чужі, в нього поробились.

¹³ Вони приносять в жертву мені мясо, щоб самі його їли; Господеві вони невгодні; безбожність їх ніколи в нього з думки не сходить, і він буде їх однако за гріхи карати: вернуться вони в Єгипет (у неволю).

¹⁴ Творця свого забув Ізраїль та построїв собі божниці, та й Юда побудував міста утверджені; та я пошлю огонь на міста його, — він пожере палати його.

9

¹ Ой не радуйсь, Ізраїлю, й не веселися, як інші народи, бо ти блудуєш, покинувши Бога твого: як блудниця, любиш гостинці з якого б то й не було току.

² Гумно й тискарня не буде харчувати їх, і виногради обманять їх.

³ Не будуть вони жити в землі Господній: Ефраїм вернеться в Єгипет, і в Ассирії їсти муть нечисте.

⁴ І не будуть додавати вина в жертву Господеві, не вподобні будуть йому жертви їх; будуть вони їм,

мов хліб похоронний; всякий, хто буде його їсти, опоганиться, бо сей хліб їх буде хиба їм на пожиток, а в дом Господень він не ввійде.

⁵ Що ж будете чинити в день св'яточний, або в день празнику Господнього?

⁶ Ось бо, вони через опустошенне повтікають; та Єгипет збере їх із світа, Мемфіс поховає; дорогі будівлі їх забере під себе кропива, колюча тернина буде в шатрах їх.

⁷ Прийдуть дні навідання. Нехай же тоді дознаєсь Ізраїль, що дурний був його віщун, безумний, що видавав себе за вдохновеного; бо безліч беззаконностей твоїх, і велика злоба (проти Бога).

⁸ Ефраїм — (се мала бути) сторожа при Бозі мойму, (а в нього кожний) пророк — се сілця птахолова на кожній стежці його; се западня в зборищі бога його.

⁹ Глибоко впали вони, розопсотились, як за часів Гиви; ой він пригадає їм безбожність їх, скарає за гріхи їх!

¹⁰ Як винну грону, знайдену в пустині, підняв я Ізраїля; як перший ранній овоч на смоковниці вибрав я отців ваших, а вони обернулись до Вааль-Пеора й віддали себе гидоті, та стались і самі такими гидкими, як ті, що їх полюбили.

¹¹ У Ефраїміїв улетить, мов птиця, їх слава; ні народин, ні вагітності, ні зачаття не буде.

¹² Ба коли б і зростили синів своїх, я їх одійму в них; горе бо їм, коли я їх опущу!

¹³ Ефраїм, як самий я бачив, до Тиру подібний, а насаджений на прегарному місці; але Ефраїм виводити ме синів своїх на побій.

¹⁴ Дай їм, Господи, — що ж ти даси їм? Дай утробу їм, що не роджає, й соски-немолочні.

15 Усе зло їх постало в Галгалі: Там почав я ненавидіти їх за їх беззаконства; прожену їх із землі моєї, не буду вже більше любити; вся старшина їх — зрадники.

16 Ефраїм побитий; корінне в нього посохло; не буде у нього плоду, а коли б і родили синів, то я подам дорогий плід їх утроби смерті на поталу.

17 Відопхне їх від себе Бог мій, за те, що були йому неслухняні, — блукати муть проміж народами.

10

1 Ізраїль — повнолозий виноград, багатий у плоди; та чим більш у нього плодів, тим і жертівників більше; чим лучша земля у нього, тим гарнійше прибирають бовванів своїх.

2 Розділилось у них серце, за те й жде їх кара; він повалить їх жертівники, потре їх божища.

3 Вони будуть тоді казати: Нема в нас царя, тим що ми Бога не боялись; та й царь — що він нам поміг би?

4 Говорять вони пусті бесіди, криво присягають і чинять умови; за те прийде суд на них, мов отруйне зілля на загонах в полі.

5 Задля телця Бет-Авена затремтять Самарийські осадники; заплаче по ньому нарід його, та й сьвященники його, що ним так раділи, заплачуть по славі його, бо вона відійде від його.

6 Ба й самого його віднесуть ув Ассирию — в гостинець цареві-защитникові; постидається Ефраїм і осоромиться Ізраїль надією своєю.

7 Зникне в Самарії царь, ніби та піна на воді.

8 І попустошені будуть, висоти Авена — той гріх Ізраїля; поростуть бодяки да тернина на їх жертівниках, і скажуть вони горам: Впадіте на нас! а горбам: Покрийте нас!

⁹ Ще гірше, як у часах Гиви грішив ти, Ізраїлю; там вони держались, і війна в Габаоні проти безбожників не була така страшна.

¹⁰ Їх же скараю по бажанні гніву мого: зберуться на них народи, й впаде на них кара за двоїстий проступок їх.

¹¹ Ефраїм стане, як та усвоєна ялівка, що привикла молотити; й самий я наложу ярмо йому на товсту шию; на Ефраїмі їздити муть верхом, Юда буде за плугом ходити, Яков — волочити.

¹² Нехай би ж сіяли праведність, щоб могли жати ласку; роз'оруйте в собі новину; бо вже час, шукати Господа, щоб, коли він навідається, полив вас справедливістю.

¹³ Досі ви порали безбожність, а жали беззаконство, й їсте хліб омани; ти бо надіявся на твою путь та на многоту війська.

¹⁴ Оце ж настане метушня в народі твому, й усі твердині твої порозпадаються, як Салман збурих був Бет-Арбель в день битви: матір полягла з дітьми.

¹⁵ Ось, до чого довів вас Бетель — за безмірну безбожність вашу!

11

¹ Мов досьвітня зоря, минеться царство Ізраїля! — Коли ж Ізраїль був ще малолітком, я полюбив його, і з Єгипту покликав його — сина мого.

² Та їх кликали, а вони одвертались від мене: приносили жертву Баалам і кадили перед ідолами.

³ Я самий вчив Ефраїма ходити, носив його на руках моїх, та вони на тім не розумілись, що я гоїв їх рани.

⁴ Поворозами людяними, поворозами любови, притягав я їх до себе; здоймив ярмо з шиї в них, запопадливо піддавав їм поживу.

⁵ Тепер він не вернеться в Єгипет, але Ассур царем його буде, за те, що не хотіли навернутись.

⁶ І впаде меч на міста їх, потре засови їх і пожере їх за їх задуми.

⁷ Народ мій здеревів у відпадї од мене, й хоч йому про високе говорять, він не підносить у гору свого духа.

⁸ Що мені чинити з тобою, Ефраїме? Як мені віддавати тебе на поталу, Ізраїлю? Чи зроблю з тобою те, що з Адамою, чи вчиню тобі те саме, що Севоїмові? Обернулось бо в мені серце моє, зворушився жаль мій.

⁹ Не вчиню того, до чого палаючий гнів мене пориває, не викореню Ефраїма, бо я Бог, а не людина; я бо посеред тебе, я — святий; я не вломлюся ворогом у місто.

¹⁰ (колись) Пійдуть усі слідом за Господом. Як лев, видасть він із себе голос; дасть голос свій почути, — й ворохнуться діти з заходу.

¹¹ Прилинуть із Єгипту, як птаство, як голуби з краю Ассирийського, й поселю їх у домівках їх, говорить Господь.

¹² (та поки що) Обгорнув мене Ефраїм ложею, дїм Ізраїля — зрадою; Юда держався ще найбільше Бога, й був вірним із святими (слугами).

12

¹ Ефраїм їсть пустий вітер, вганяє за східним вітром; день поза день примножує лож, накликає грозу; він входить в умову з Ассуром, вивозить оливу в Єгипет.

² Та й з Юдою в Господа суд, і навідаєсь він до Якова за його поступки; відплатить йому за всі діла його.

³ Ще із матеріної утроби з'упиняв він свого брата, а, дорісши в мужа, він боровся з Богом;

⁴ Боровся з ангелом, — і переміг; плакав і прохав у нього; Бог ізнайшов нас у Бетелі й говорив там із нами.

⁵ А Господь є Богом сил небесних, імя його — Віковічний.

⁶ Тим же то й ти обернися до Бога твого; пильнуй милосердя і суду, й вповай все на Бога твого.

⁷ Кананій — у нього невірна вага в руці, він любить кривдити.

⁸ Ефраїм мовляє: От, я таки забагатів! придбав собі добра, та й у всіх моїх забігах не знайдешь незаконності, що була б гріхом.

⁹ Та я, Господь, Бог твій від самої землі Египецької, я тебе знов оселю в кучах, як у дні сьвяток.

¹⁰ Я говорив до пророків, я багато являв видив, і через пророків промовляв у приповістях.

¹¹ Коли Галаад зробився Авеном (бовваном), то на марно заколювали в Галгалах биків на жертву, бо їх жертівники повалено, вони стоять, мов купи каміння на межах поля.

¹² Втік же Яков у землю Сирийську, і служив Ізраїль за жінку, та й знов за жінку пас вівці.

¹³ Через пророка визволив Господь Ізраїля з Египту, і через пророка він піклувався ним.

¹⁴ Тяжко гнівив Ефраїм, за те ж і полишить Господь кроваву його провину на ньому, й поверне ганьбу його на нього.

13

¹ Як говорить, було, Ефраїм, то всі тремтіли. Він був поважний ув Ізраїлі; та він провинив через Баала — та й погіб.

² А тепер чинять вони ще нові провини: поробили собі з свого срібла вилівані боввани по свому розуму

— все ремісницька робота, — та й навчають людей, що приносять жертву: Цілуйте биків!

³ За те ж вони позникають, наче мрака вранці, наче роса, скоро улїтаюча, як полова, що її вітер з току розвіває, та як дим із комена.

⁴ Ні! я — Господь, Бог твій з часів землі Египецької, і ніяк тобі знати іншого Бога окрім мене, й нема Спасителя окрім мене.

⁵ Я ж признав тебе за свого в пустині, у тій землі спраги.

⁶ Маючи поживу, вони їли до ситу; а коли засичувались, підіймалось у гору їх серце, й забували про мене.

⁷ За те ж станусь я їм левом — левчуком, що чатує при дорозі.

⁸ Нападати буду їх, як ведмедиця, що забрано їй діти, — як левиця, роздирати й виїдати місце, де серце їх беться; дикі звїрі будуть їх розторгувати.

⁹ Ти самий, Ізраїлю, погубив себе, бо тільки в мені — опора твоя.

¹⁰ А де ж царь твій? Нехай би тепер рятував тебе по всіх містах твоїх! Де ж судді твої, що про них ти мовляв: Дай нам царя і старшину?

¹¹ Я ж дав тобі царя у гніву мому, та й — одняв у досаді моїй.

¹² О, Ефраїмове беззаконство звязане в узол, сховано його гріх, не забудесь!

¹³ Прийдуть на нього муки породілі; він — нерозумний син, інакше не ждав би, аж прийдеться родити дітей.

¹⁴ Та я вибавлю їх із потали пекла, відкуплю їх від смерті. Де жало твоє, смерте? а ти, пекло, де твоя перемога? жалю зза сього у мене не буде.

¹⁵ Хоч Ефраїм між братами й плодючий, та з

востоку підійметься буря, підійметься буря Господня з пустині, — і висхне джерело його, й зсякне вплив його; вона опустошить скарбівню всього посуду дорогого.

14

¹ Спустошена буде Самарія, за те, що проти Бога свого встала: од меча поляжуть вони, малеча їх буде порозбивана а ваговиті їх молодичі, порозтинані, погинуть.

² Вернися же, Ізраїлю, до Господа, Бога твого, бо ти впав через безбожність твою.

³ Возьміть із собою (щирі) слова, приступіть до Господа й говоріть до його: Відійми всяке беззаконство й приверни благодать, а ми приносити мемо жертву уст наших.

⁴ Ассур не буде вже надією рятунку нашого; не будемо (вповаючи) всідати на коні, та й виробам рук наших не будем говорити: Ви боги наші; бо тільки в тебе змилюванне до сиріт.

⁵ О, я вилічу-прощу їх зраду, полюблю їх по моїй ласкавості, бо гнів мій одвернеться від них.

⁶ Буду Ізраїлеві росою; він зацьвіте, мов лилія, та запустить корінне, мов на Ливані.

⁷ Пагонці в нього забувають, прикраситься, наче оливина, а пахощі від нього — як од Ливану.

⁸ І будуть знов вертатись, хто раз сидів під тінню в нього; забагатіють хлібом; зацьвітуть, наче лоза виноградня, і будуть славитись, як вино Ливанське.

⁹ Яке мені ще діло до ідолів, скаже Ефраїм. Я ж вислухаю його й зглянуся на його; я буду йому зеленіючим кипарисом, од мене будеш мати плоди.

¹⁰ Хто такий мудрий, щоб се зрозуміти? Хто має розум, щоб се все збагнути? бо праві дороги Господні,

й праведні ходять ними, а беззаконники впадуть на них.

Біблія

The Holy Bible in Ukrainian, Bob Jones University 1996

copyright © 1996 Bob Jones University

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Bob Jones University

The Ukrainian Version of the Bible. Copyright © 1996 Bob Jones University. Use of the work for profit making purposes is expressly forbidden. This work may not be copied or reproduced in any way for the purpose of profitable business ventures. Its publication has been financed on a nonprofit basis for the express purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ. Nonprofit uses of the material for the exclusive purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ are expressly permitted provided that the work is in no way modified and provided that those who use it hold strongly to the doctrines of the verbal plenary inspiration of the Bible, the deity and humanity of the virgin-born Son of God, the Lord Jesus Christ, the physical bodily resurrection of our Lord, and otherwise hold to the fundamental doctrines of the Christian faith.

2025-01-31

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 15 May 2025 from source files dated 15 May 2025

db2d1414-1c39-5590-ac84-c16ebddb82e5